

Phần 3

- **T**hục Linh! Cô đang ở đâu?

Minh Nhật gọi khản cả cổ mà vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của Thục Linh. Chiều đã buông xuống, mọi người đã ra về gần hết mà vẫn không thấy bóng dáng của Thục Linh đâu cả.

Yên Ninh lo lắng khóc lên:

- Hu hu... Cậu ấy bảo chỉ đi một lúc thôi mà, sao bây giờ vẫn chưa thấy quay lại?

Mỹ Kim giọng cần nhần:

- Thục Linh lớn rồi chứ có phải là con nít lên ba đâu mà mọi người lo lắng dữ vậy? Biết đi thì tự biết đường về chứ.

Ánh Hồng nói nhỏ:

- Mỹ Kim! Cậu đừng nói như vậy.

- Hừ! Không đúng sao?

Minh Nhật bực mình quay lại gắt với Mỹ Kim:

- Nói như thế mà em nghe được sao, Mỹ Kim? Anh không ngờ đó.

Mỹ Kim cố cãi lại:

- Tại Thục Linh chứ bộ.

- Hừ!

Còn đang đứng nhìn mọi phía thì có tiếng Thanh Huy ở sau lưng:

- Cậu đang làm gì ở đây hả Minh Nhật?

Thấy có Thanh Huy, Minh Nhật mừng rơn trong dạ, anh vội nói nhanh:

- Có cậu ở đây, tớ mừng quá. Thanh Huy! Cậu đưa bọn họ về giúp mình được không?

Thanh Huy quay lại nhìn ba cô gái, nhún vai:

- OK. Thế còn cậu?

Minh Nhật gãi đầu nói giọng gấp rút:

- Tớ đi tìm Thục Linh, cô ấy vẫn chưa về.

- Để tớ đi cùng cậu.

Minh Nhật khoát tay:

- Khởi đi! Tự tứ đi được rồi, tứ rành đường ở đây hơn cậu. Chia khóa xe của tớ nè, nhờ cậu giúp giùm.

Thanh Huy làm bầm:

- Tự nhiên gọi tớ tới đây rồi bắt mình làm tài xế.

Minh Nhật quay lòng vòng, đắn đo suy nghĩ:

- Làm sao mà tìm đây? Yên Ninh và Ánh Hồng có thấy Thục Linh đi hướng nào không?

Yên Ninh lắc đầu thất vọng, vì cô mãi chơi nên đâu có để ý. Còn Ánh Hồng thì lí nhí:

- Em thấy Thục Linh đi về hướng đó.

Miệng nói tay Ánh Hồng chỉ về phía những hòn đá to lớn đang nằm cheo leo. Minh Nhật vội nói:

- Trời! Đó là hướng rừng mà. Thiệt cô ta không đọc bản chỉ dẫn hay sao?

Nói rồi, Minh Nhật chạy như bay về phía tay Ánh Hồng đã chỉ, không kịp nghe mọi người nói gì.

Những hòn đá to cheo leo nằm khắp nơi, nếu đi không khéo có thể bị té ngay lập tức, nếu hên thì chỉ bị bầm mình, còn nặng thì Minh Nhật không thể nghĩ tới nữa.

Bóng người không thấy nữa, anh đã bắt đầu đi sâu vào rừng chính, những hàng cây cao vợi vợi đã cho anh biết điều đó.

Minh Nhật gọi lớn:

- Thục Linh! Cô ở đâu? Thục Linh...

Tiếng kêu của Minh Nhật vang vang xa xăm cả một khoảng rừng mênh mông. Đi nhanh về phía trước, vừa đi anh vừa gọi.

Từ đằng xa có tiếng người vọng tới rất nhỏ. Minh Nhật chạy theo tiếng kêu, tới một cái hố nhỏ, Minh Nhật nói vọng xuống:

- Có phải Thục Linh ở bên dưới không?

Nghe tiếng người, Thục Linh nói nhanh:

- Minh Nhật! Tôi ở dưới này, cứu tôi với!

- Cô ở đó, tôi đi tìm vật gì kéo cô lên.

Minh Nhật nhìn xung quanh để tìm vật có thể kéo Thục Linh lên, cuối cùng thì Minh Nhật đã tìm được một khúc cây dài vừa tầm tay, anh nói to:

- Cô nắm đầu cây này rồi men theo bờ để lên tôi sẽ kéo cô, được không?

Thục Linh bám vào cây rồi nương theo đó mà leo lên, đất ẩm thấp, phải có gắng lắm người kéo và người được kéo mới lên tới bờ.

- Mệt quá... cô nặng ghê.

Thục Linh cũng ngồi xuống bên cạnh Minh Nhật mà thở hổn hển:

- Anh tưởng mỗi mình anh biết mệt sao, tôi cũng mệt vậy?

- Cô mà mệt gì, tôi kéo cô không.

Thục Linh tuy mệt cũng dẫu môi cãi lại:

- Tôi không bươn lên thì anh kéo tới sáng cũng chưa được đâu.

Minh Nhật thăm lắc đầu. Tới mức này mà còn muốn cãi nữa, cô này còn sức ghê.

- Sao cô té xuống cái hố sấn thú này há? Cô có phải là thú hoang đâu mà cũng rớt xuống được.

Thục Linh vội nói:

- Tại tôi mãi đuổi theo con bướm, không nhìn kỹ phía trước, nên mới rớt xuống cái hố này.

Minh Nhật nhìn xuống hố sâu tặc lưỡi:

- Số cô vẫn còn hên đó, nếu không chết lâu rồi.

- Ê, đừng tưởng chỉ có mình anh cứu được tôi sao, tôi ngồi đây tới sáng thì cũng có người đến cứu thôi.

Nghe thế, Minh Nhật dùng ngón tay xỉ nhẹ vào Thục Linh:

- Cô nương ơi! Không cần tôi cứu cũng không sao, nhưng cô nghĩ kỹ đi nếu bên dưới này không phải là đất bằng mà là chông thì cô nghĩ mình có còn sống ở đây để đôi co với tôi không?

Thục Linh nghe thế cũng gục gặc đầu:

- Anh nói, tôi mới biết. Sợ ghê.

- Thôi, mọi chuyện qua rồi. Về đi. Tối bây giờ.

- Về thì về. Đường nào cũng về La Mã thôi.

Thục Linh đứng dậy nhưng cô ngồi xuống ngay:

- Đau quá!

Minh Nhật không quay mặt lại, anh vừa nói vừa bước đi:

- Đừng giả vờ bị đau nữa, tôi rành mấy cô quá rồi. Đi lẹ lên, kéo không thấy đường đi đó.

- ...

- Tôi nói cho mà biết, ở đây có nhiều thú dữ lắm. Cô mà còn giả vờ ngồi đó thì nó sẽ xơi thịt cô liền.

Nghe thấy không ai trả lời, Minh Nhật quay đầu lại, thấy Thục Linh vẫn ngồi ở chỗ cũ nhìn anh. Bực mình quá, Minh Nhật gất lên:

- Sao không đi? Đừng tưởng giả vờ bị đau là tôi không la cô và sẽ dịu dàng đó.

Thục Linh mắt ngấn nước nói lầy:

- Không cần anh phải giúp tôi. Có chết ở nơi này thì tôi cũng không cần người lạnh lùng như anh giúp đỡ. Anh đi đi... Hic... hic... hic...

Minh Nhật thấy Thục Linh vẫn ngồi xoa xoa cái chân, chắc là cô đau thật. Anh nhẹ nhàng bước đến gần, ngồi xuống, gất nhẹ:

- Đâu, đưa coi!

Bàn tay Minh Nhật vừa chạm vào chân thì Thục Linh vội vàng rút chân lại:

- Không cần anh giúp.

- Cứng đầu! Đưa tôi xem nào, không đưa là tôi bẻ cho cô què luôn đó.

- Hic... anh lựa cơ hội ăn hiếp tôi.

Thục Linh cãi mấy cũng phải để cho Minh Nhật xem cái chân của mình. Anh bóp làm Thục Linh rất đau nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng. Xem xét một lúc, Minh Nhật nói:

- Sung quá! Cô thử đứng dậy nương theo tay tôi mà đi thử có được không?

Thục Linh cố gắng bám vào Minh Nhật bước đi, cái chân đau có lẽ càng đau hơn khi Thục Linh cố bước đi, cô không muốn Minh Nhật cười mình.

Mặt trời đã bắt đầu xuống núi đi ngủ, tiếng chim hót líu lo cả một khoảng trời rộng.

- *M*inh Nhật, sao tối thế này?

Thục Linh sợ hãi bầu chặt vào tay Minh Nhật mạnh hơn. Anh trấn tĩnh Thục Linh:

- Không sao đâu! Chỉ chuyển mưa thôi mà.

- Nhưng trời mới còn sáng mà bây giờ tối mịt, lỡ lạc đường sao?

Minh Nhật nhăn nhó diu cô bước đi. Mắt anh phải căng ra để nhìn đường mà Thục Linh cứ hỏi hoài, làm sao mà anh nhìn đường đi được, không khéo bị vấp cành cây nữa.

- Anh Nhật! Lỡ mưa lớn thì sao?

Minh Nhật bắt đầu câu gắt khi Thục Linh nói mông lung:

- Cô thôi các câu hỏi đó được không? Cô mà nói hoài, tôi bỏ lại đây đó.
- Tôi lo mà.

Minh Nhật thôi không nói nữa, anh cố gắng dìu Thục Linh bước nhanh hơn. Và Thục Linh cố bước theo anh, dù chân rất đau.

Mưa đã bắt đầu rơi, Thục Linh đã từng nghe nói đến những cơn mưa rừng như thế này, nhưng không ngờ nó diễn ra nhanh quá không để người khác phải trở tay.

Minh Nhật dừng lại nói lớn:

- Leo lên đi, tôi cũng.

Thục Linh lắc đầu:

- Tôi đi được.

Minh Nhật nhìn mưa rơi, bực dọc:

- Dìu đi như vậy thì sẽ bị ướt như chuột lột trước khi đến được nơi trú mưa. Mau lên đi!

- Nhưng...

Minh Nhật đã khom người bắt buộc Thục Linh phải leo lên. Minh Nhật cũng Thục Linh chạy một mạch trong bóng tối len ánh sáng mờ ảo. Anh chạy băng băng đến một chiếc hang.

- Cô ngồi xuống đi.

Thục Linh ngồi xuống ngơ ngác nhìn Minh Nhật, hỏi:

- Còn anh...

Nhuống mắt về phía những cây khô, Minh Nhật nói:

- Nhóm lửa.
- Nhưng chúng ta đâu có diêm hay bật lửa.
- Cô ngồi im đi, đừng thắc mắc nữa.

Minh Nhật lấy hai hòn đá rồi nhét rom phía trên một cục đá, cục còn lại anh đánh vào cục đá, lửa bén cháy. Chẳng mấy chốc đã có ánh lửa đỏ bập bùng trong hang đá.

- Cô vào đây ngồi cho ấm.

Thục Linh nhích lại phía đống lửa giơ tay ra sưởi, cô nói nhỏ:

- Một công tử nhà giàu như anh mà cũng biết những thứ này, anh làm tôi cảm thấy lạ lắm.

- Lạ gì?

- Thì tôi cứ nghĩ mấy người con của tử phú thường rất sợ dơ bẩn và những thứ của dân đen. Ôi! Tóm lại, nhiều thứ khác lắm.

Minh Nhật cho thêm một cành củi khô vào đồng lửa. Nhìn ánh lửa bập bùng, lên từng đọt, Minh Nhật chậm rãi nói:

- Lúc ở nước ngoài, tôi đã từng tham gia vào các nhóm hướng đạo sinh, nên mấy chuyện này là điều cơ bản phải biết để tồn tại trong môi trường hoang dã.

- Ra thế.

Minh Nhật phì cười trước cái gật đầu của một người vừa mới biết chuyện lạ:

- Cô ngốc! Sao cô cứ gục gặc như thế, chuyện này bình thường thôi mà.

Thục Linh thấy mình cũng ngốc thật, chuyện bình thường thôi mà. Mưa bên ngoài vẫn réo rắt rơi, gió quạt mạnh vào cây khiến các lá cây xào xạc. Mưa hắt vào khá sâu trong hang, cũng may là đóm lửa ở gần một góc khuất nên mưa không tạt vào được. Thục Linh lấy tay xoa xoa vào cánh tay để tạo hơi ấm hơn.

Tiếng Minh Nhật trầm lặng vang lên:

- Đốt lửa sáng như thế này, mưa tạnh thì chúng ta sẽ về, nhưng tôi nghĩ mưa vừa dứt thì sẽ có người đến đưa chúng ta ra ngoài lộ lớn thôi.

- Sao anh có thể khẳng định được điều đó?

- Dễ thôi. Tôi đã gọi cho Thanh Huy, bảo hắn là sau hai tiếng mà không thấy tôi về thì hắn sẽ cho người đi tìm thôi.

Nhìn đôi chân duỗi thẳng của Thục Linh, Minh Nhật chột hỏi:

- Cho tôi xem chân cô như thế nào rồi!

Thục Linh im lặng để cho Minh Nhật xem xét cái chân vì cô biết có cái lại cũng bằng thừa với Minh Nhật.

Xem xét một lúc Minh Nhật tặc lưỡi nói:

- Có lẽ sung hơn lúc này, bị bong gân thôi, cô cố chịu đau tôi sẽ nắn chân lại một chút cho đỡ đau hơn.

- Anh làm nhẹ nhẹ thôi nghen.

Cười cười, Minh Nhật hỏi các câu hỏi cho Thục Linh quên đi cơn đau.

- Cô có nhớ mình có gia đình không?

- Có.

- Thế cô có anh chứ?

Thục Linh gật đầu:

- Có, anh trai tôi rất thương yêu tôi.

Minh Nhật buông bàn chân của Thục Linh về vị trí cũ, hỏi:

- Đỡ đau chưa?

Thục Linh thử cử động chân, quả nhiên chân cô đã đỡ đau hơn lúc nãy. Minh Nhật chợt hỏi:

- Cô có nhớ chuyện gì cách đây mười năm không?

- Tôi không rõ. Tôi chỉ nhớ mang máng là mình có một người anh và cha tôi là một người buôn bán nhỏ, nhưng hình như ông mất trước khi tôi và anh trai tôi thất lạc.

- Xem ra, cô cũng nhớ được khá nhiều chuyện đó. Nhưng tại sao cô lại vào nhà Hoàng Minh?

Thục Linh cười buồn nói:

- Tôi nghĩ khi tham gia cuộc truy tìm con gái nhà Minh Nhật thì những thông tin của tôi sẽ được đăng lên báo và có thể anh trai tôi sẽ đọc được những thông tin đó và đến tìm tôi.

- Cô nghĩ mọi chuyện đơn giản quá.

- Tùy anh. Tôi chỉ cần tìm được anh trai mình thôi, đó là người anh trai mà tôi thương yêu nhất.

Minh Nhật không hiểu sao một người ít nói như anh lại nói nhiều trước cô gái này. Có thể là do cùng cảnh ngộ, anh mất em gái, còn cô ta thì mất anh trai. Suy nghĩ một lúc, Minh Nhật chợt nói:

- Tôi sẽ tìm anh trai giúp cô.

Thục Linh ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói thật chứ?

- Thật một trăm phần trăm. Tôi sẽ tìm ba người xem là xác suất có thể là anh trai cô nhất, còn việc nhận ra anh ruột là chuyện của cô, được chứ?

- Nhưng làm sao anh làm được?

- Đó là chuyện của tôi, cô không cần phải biết.

- Cám ơn anh đã giúp tôi.

Minh Nhật mỉm cười, ánh mắt hiện lên những điều tinh quái:

- Nhưng cô phải đáp ứng mọi yêu cầu của tôi. Mà tôi cũng xin nói, là các yêu cầu của tôi sẽ không có gì là quá đáng đâu. OK?

Những điều mà Minh Nhật đưa ra thật hấp dẫn với cô, tìm được anh trai là mục đích lớn nhất của cô. Thục Linh gật đầu:

- Tôi đồng ý.

- Vậy anh trai cô tên gì?

Thục Linh ngậm ngùi nói:

- Tôi không biết. Tôi chỉ nhớ là mình có anh trai thôi.

- Mơ hồ quá! Nhưng tôi sẽ ráng giúp cô.

Câu chuyện sẽ vẫn còn kéo dài nếu không có Thanh Huy và những người đến tìm họ. Mưa đã ngưng rót hạt. Có lẽ đêm nay Thục Linh sẽ ngủ không yên giấc với cái chân đau.

Buổi sáng, Minh Nhật thức dậy khá muộn. Khi anh bước xuống nhà thì tất cả đã có mặt đông đủ ở phòng khách, có cả mẹ của anh ở đó nữa.

Bà Minh Nhật cất giọng quyền hành:

- Con ngồi xuống đây đi, Minh Nhật. Mẹ có chuyện cần nói với con.

Minh Nhật ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện bà Minh Nhật:

- Dạ, có gì không mẹ?

- Có cả bốn cô gái ở đây thì mẹ nói luôn. Từ hôm nay trở đi, Minh Nhật sẽ dành một khoảng thời gian là hai tiếng mỗi ngày để tiếp xúc từng người để tìm ra đâu là Minh Nguyệt.

Hướng ánh mắt dò hỏi về bốn cô gái, Minh Nhật nói nhanh:

- Sao mẹ có thể khẳng định chắc chắn trong số bốn họ có Minh Nguyệt?

- Mẹ đã tìm được sự chắc chắn trong câu nói của bốn cô gái này, mẹ có thể khẳng định chắc chắn trong bốn cô có thể nhất định một cô chính là Minh Nguyệt, em gái của con.

Bà Minh Nhật đã nói vậy thì chắc chắn bà đã có cơ sở chính xác là Minh Nguyệt đang ở đây.

- Thôi được, con sẽ làm theo lời của mẹ.

Bà Minh Nhật cười đắc ý:

- Tốt lắm. Ba con cũng sắp về, mẹ mong rằng lúc ông ấy về thì đã có sự hiện diện của Minh Nguyệt trong nhà này.

Mỹ Kim ngọt giọng cùng bà Minh Nhật:

- Con tin là bác sẽ tìm được con gái trong số các con mà. Một người mẹ như bác thì thật là phước cho Minh Nhật.

Bà Minh Nhật nhếch môi cười:

- Cảm ơn cô, Mỹ Kim. Tôi đang chờ đợi con gái trở về đây.

Vẫn giữ vững thái độ trước mọi người, bà Minh Nhật tiếp tục:

- Con hãy mau chóng làm những điều mà người anh cần làm đi Minh Nhật, đó là điều mà ba con mong muốn. Thôi, không làm phiền mọi người nữa. Hãy an tâm ở nhà tôi một thời gian, sẽ có lợi cho các cô đấy.

Ngụ ý gì trong câu nói của bà Minh Nhật đây? Thục Linh khó có thể đoán được ý nghĩ của bà thông qua nét mặt.

Mưa nhẹ nhàng rơi lất phất trên lá cây, hoa cỏ, những cành lá lay động theo màn mưa. Thục Linh vươn tay ra để hứng những giọt mưa tí xíu đang rơi từ trên không. Nếu như đây không phải là nhà của họ Hoàng Minh thì có lẽ Thục Linh đã tắm mưa rồi. Cô rất thích mưa, cô muốn mưa rơi trên tay trên tóc trên mắt trên khắp cơ thể của cô. Cô muốn hòa mình vào những giọt nước và bay theo làn gió.

Thục Linh đi dọc theo hành lang, cô cứ đi. Vừa đi, cô vừa hát khe khẽ một bài hát có giai điệu phù hợp với mưa.

“Mưa bụi nhạt nhòa thôi hết tình tôi

Nay người đi rồi tôi biết tìm đâu?

Đường anh xe cưới cô dâu,

Đường em tan tác con ngâu,

Trông mưa bụi mang tình về đâu?”

Hết bài này, Thục Linh lại hát tiếp bài khác, cô dừng lại ở bậc thang cuối của cầu thang, cô ngồi đó hát vu vơ một mình rồi thôi.

Bỗng có tiếng nói từ đâu vang vọng:

- Cô hát tệ quá!

Thục Linh nhìn lên nơi phát ra tiếng nói, cô trả lời thản nhiên:

- Anh có thể không nghe. Có ai bảo anh phải nghe đâu mà chê với khen.

Minh Nhật nhíu mày hỏi vọng xuống:

- Cô làm gì mà biết chỗ này?

- Làm sao tôi biết thì kệ tôi, ai cho anh hỏi. Hứ!

Minh Nhật lầm bầm:

- Con gái gì mà không ngọt ngào, nhà cô ở gần chỗ sản xuất lưỡi câu hay sao mà móc tôi hoài vậy?

- Nè! Cầm anh nói tôi như thế! Tôi không có móc anh à ghen. Anh làm cái quái gì ở trên đó vậy?

Minh Nhật thò đầu khỏi lan can nói:

- Muốn biết thì lên đây, đừng ngồi ở đó hỏi.

Thục Linh tức khí trước lời thách đố của Minh Nhật cô hỏi dò:

- Anh bảo tôi lên đó để anh làm gì tôi à?

- Rõ ngốc! Tôi mà muốn làm gì cô thì đã làm lâu rồi. Lên đây đi rồi nói. Ngồi từ trên nói vọng xuống khàn cả cổ rồi đây nè.

Sợ gì mà không lên. Thục Linh đứng dậy bước lên phía trước. Lên tới nơi, Thục Linh không khỏi ngỡ ngàng khi nhìn thấy cả một giang sơn thu nhỏ:

- Đẹp quá! Tất cả là do anh vẽ à?

Minh Nhật hỏi lại:

- Cô có tin là tôi vẽ không?

Đưa một ngón tay lên môi, Thục Linh nói:

- Nói anh vẽ thôi thì chắc là không chính xác. Phải nói là anh vẽ quá tuyệt, giống y như thật.

Ánh mắt Minh Nhật vui hẳn lên:

- Xem ra cô có cái nhìn thẩm mỹ đó.

Thục Linh mỉm cười hỏi:

- Tôi tham quan được không?

- Được, nhưng không được đụng tay vào các món đồ vẽ đó.

Cười tí mắt Thục Linh gật đầu cái rụp:

- OK! Tôi sẽ xem trong im lặng và không đụng đến bất kỳ món đồ nào của anh.

- Nhớ đó.

- Biết rồi mà anh nói nhiều quá.

Thục Linh đi vòng quanh nhẹ nhàng xem các tác phẩm được Minh Nhật thể hiện, màu sắc của các bức tranh rất hài hòa, sáng tối được phối hợp khá tốt để làm nổi bật những ý chính của bức tranh.

Thục Linh bước tới chỗ một bức tranh khá đẹp nhưng lạ ở một điều bức tranh không có mặt hay nói đúng hơn là các chi tiết trên khuôn mặt như mắt, mũi, miệng vẫn chưa được thể hiện. Các bối cảnh đều rất đẹp, một cô gái đứng giữa rừng hoa cầm một cành hoa trong tay, thật tuyệt, nhưng tác phẩm này đã mất đi cái đẹp tổng thể khi không có ánh mắt của cô gái.

Thục Linh chột hỏi:

- Sao bức tranh này anh không vẽ mắt, mũi, miệng?

Minh Nhật nhìn bức tranh rồi nói:

- Tôi chưa biết phải vẽ các chi tiết đó như thế nào nên còn để trống.

- Vậy, anh vẽ bức tranh cho ai?

Nhìn bức tranh lại một lần nữa, Minh Nhật cười buồn:

- Cho em gái tôi đấy.

- Nhưng anh đâu đã tìm được cô ấy.

Nhún vai bất cần, Minh Nhật nói:

- Trước sau gì thì cũng tìm ra thôi. Bức tranh này nay mai sẽ hoàn thành nhanh thôi.

Thục Linh chột tò mò:

- Anh kể về em gái của mình cho tôi nghe đi.

Minh Nhật nhướn mày nói:

- Để làm gì?

- Thì để biết.

- Nhưng tôi đâu có gì để kể.

- Sao vậy?

Buông cây bút xuống, Minh Nhật nhìn Thục Linh trả lời:

- Có gì đâu. Tôi không nhớ thì làm sao mà kể rõ được. Toàn là những hình ảnh mờ nhạt đối với tôi.

Thục Linh ngạc nhiên rồi vờ trách:

- Tệ gì dữ vậy? Là anh em sống chung một nhà thì phải nhớ chứ. Tôi còn nhỏ mà bây giờ vẫn nhớ giọng nói của anh mình đó.

Minh Nhật lắc đầu:

- Tôi với Minh Nguyệt không phải là anh em cùng mẹ cùng cha. Minh Nguyệt là con riêng của ba tôi với một người đàn bà khác. Lúc bà ấy qua đời thì cha tôi đem Minh Nguyệt về ở chung nhà.

- Ồ! Vậy cũng đúng lý do vì sao anh không nhớ rõ em mình.

- Thế cô còn muốn nghe chuyện về Minh Nguyệt không?

- Muốn. Anh kể đi.

- Cô lại đây ngồi đi. Chuyện đã lâu lắm rồi hôm đó...

- Lại với anh con đi, Minh Nguyệt!

Minh Nhật ngỡ ngác nhìn cô bé đang ôm con gấu bông tiến về phía mình, còn chưa hiểu chuyện gì thì ông Minh Nhật lại nói tiếp:

- Minh Nhật lại đây với cha.

Minh Nhật tiến bước chậm chạp về phía cha nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc:

- Đây là ai hả cha?

Ông Minh Nhật cười lớn:

- Đó là em gái con.

Minh Nhật quay nhìn mẹ. Rồi bắt được ánh nhìn của bà, Minh Nhật la lên:

- Không! Con không có em. Mẹ con chưa có em bé.

- Bậy nào, Minh Nhật! Đây là em con, hãy yêu thương em nhé.

Minh Nhật hét lên:

- Không. Con không có em.

Minh Nhật chạy nhanh lên lầu khóa cửa phòng lại.

Đối với cậu bé mười hai tuổi, thì cậu đã thừa khả năng hiểu rằng, con bé mà ba bắt phải gọi bằng em gái không phải do mẹ sinh ra như anh. Ba đã có một người khác ở ngoài nên mới có con bé đó.

Minh Nhật căm ghét ánh nhìn của con bé đó, nó làm cậu thấy lo sợ hay nói đúng hơn là lúng túng.

Buổi chiều Minh Nhật đang ngồi ngoài sân chơi xe một mình thì Minh Nguyệt đứng lấp ló sau hòn đá nam bộ. Bực mình, Minh Nhật quát:

- Đi ra chỗ khác cho tao chơi. Tao không cho mày chơi chung đâu.

Minh Nguyệt dường như không hiểu ý, vẫn cứ đứng nhìn. Minh Nhật chạy tới xô Minh Nguyệt một cái, làm cô bé ngã xuống, đầu gối bị đâm phải hòn đá rướm máu. Thấy thế, Minh Nhật nói nhanh:

- Đáng đời chưa, ai bảo cứ đứng đây không chịu đi. Mày đừng có đến gần tao, tao ghét mày lắm.

Cô bé ngược đôi mắt long lanh nhìn Minh Nhật:

- Anh không thương em sao, cha bảo khi về đây, sẽ có mẹ Hai, sẽ có anh thương yêu mà?

Minh Nhật giận dữ:

- Ai thèm thương mày. Tao ghét mày nhất mày dám cướp cha của tao.

Minh Nhật bỏ mặc Minh Nguyệt ở đó mà bước đi nơi khác, cậu bé không thèm chơi với cô bé cùng cha khác mẹ đó.

- **R**ồi làm sao mà gia đình anh để thất lạc Minh Nguyệt?

Minh Nhật vẫn trầm tư nói:

- Không phải là thất lạc mà là tự nó rời bỏ chúng tôi.

- Kỳ vậy?

Cười buồn, Minh Nhật nói tiếp:

- Có lẽ nó sống trong ngôi nhà này quá rộng lớn và đơn độc nên đã ra đi. Bố tôi thì hợp hành liên miên, mẹ thì cũng đi suốt, ở nhà chỉ còn tôi và nó nhưng tôi cũng đi chơi với các bạn, bỏ nó một mình.

Đưa hai tay chống cằm, Thục Linh nói:

- Vậy chắc cô ấy cô độc lắm.

- Có lẽ vậy. Tôi thấy lúc nào nó cũng ôm một con gấu bông trên tay. Có lần tôi giật lấy con gấu bông của nó ném đi, nó khóc thét lên rồi chạy đi lượm con gấu bông ấy phúi phúi ôm vào lòng.

Thục Linh nhăn mặt:

- Sao mà anh ác thế?

- Tôi ghét mà. Đã ghét thì cái gì tôi cũng giành giật của nó. Cho tới khi bố tôi đưa chúng tôi vào Sài Gòn thăm ngoại tôi thì lúc ấy nó đã bỏ đi.

Thục Linh nhíu mày suy nghĩ, cô thật không hiểu tại sao Minh Nguyệt lại bỏ đi.

- Các người có đi tìm cô bé không?

- Có. Bố tôi quát tôi một trận rồi thôi, ông không đá động gì nữa, vì các cuộc họp và các họp đồng làm ăn cứ vậy lấy ông ấy.

- Cảm giác anh lúc đó ra sao?

Minh Nhật nhún vai thản nhiên nói:

- Lúc đầu thì tôi vui lắm bởi không ai giành của tôi bất cứ gì nữa. Nhưng lúc sau này, khi lớn lên một chút nữa thì tôi thấy mình thật tệ.

- Cuối cùng thì anh đã có chút lương tâm.

Minh Nhật nhìn đau đáu về một khoảng xa xăm vô định rồi chậm rãi nói:

- Tôi thấy mình quá vô tâm với con bé. Tuy nhỏ tuổi nhưng tôi biết Minh Nguyệt rất thông minh và hiểu hết cách đối xử của mọi người với nó, nên mới chọn giải pháp rời bỏ ngôi nhà đầy cô độc này.

- Cũng không thể trách anh được, lúc đó anh cũng còn nhỏ nên mới như thế.

- Cô hiểu tôi ư?

Thục Linh cười buồn:

- Hiểu. Sự cô độc khi lạc mất người thân thì tôi và anh giống nhau mà.

- Cô có nhớ gì về anh mình về một chi tiết nào đó.

Thục Linh lắc đầu:

- Không. Tôi chỉ nhớ giọng nói lúc anh tôi bảo tôi đợi thôi.

Minh Nhật chồm người về phía trước hỏi nhanh:

- Anh ta đã nói gì?

Nghĩ tới anh trai, lòng Thục Linh lại quặn thắt. Cô đơn một mình trong cái đêm lạnh giá đó đã làm cô phát hoảng đến tận bây giờ. Nỗi lòng buồn miên man, nước mắt Thục Linh bắt đầu hoen mi:

- Giọng nói của anh tôi rất ấm áp. Hôm đó, anh ấy đã bảo tôi đợi anh ấy, nhưng anh đi không trở lại. Tôi cứ đứng ở đó không dám bước đi chỗ khác vì sợ khi anh tôi về sẽ không thấy tôi. Tôi cứ đứng đó chờ, mặc cho mưa gió.

Minh Nhật an ủi Thục Linh:

- Chắc anh ấy còn chưa làm xong chuyện gì đó nên chưa thể đi rước cô được.

Thục Linh nghe thế thì khóc nhiều hơn, nói trong nước mắt:

- Anh có biết lúc đó tôi đã đợi anh ấy trong mưa gió, tôi đã ngất xỉu và được người ta đưa vào viện mờ cô lúc nào không biết. Tại sao lại làm thế với tôi, tôi còn quá bé mà... Hic hic...

Nước mắt rơi nhiều hơn, Thục Linh cứ ngỡ mình cứng cõi lắm, nhưng thật sự không phải vậy, cô quá yếu đuối.

- Đừng khóc nữa Thục Linh. Tôi hiểu tâm trạng của cô mà.

Chẳng hiểu vì sao Thục Linh lại gục đầu lên vai Minh Nhật, cảm giác trống trải khiến cô cần có người để chia sẻ. Minh Nhật lấy tay vuốt nhẹ lên bờ lưng Thục Linh một cách ngập ngừng.

Mưa đã bớt rơi, ánh sáng đã bắt đầu lan tỏa khắp nơi thay cho sự u buồn của cuộc đời.

Ngọc Oanh chạy ủa vào phòng, cô đến ngồi bên cạnh Đức Long. Đã mấy ngày không gặp, cô nhớ anh biết dường nào. Nhìn Đức Long ngủ vùi trong mệt mỏi, Ngọc Oanh không khỏi buồn lòng. Cô nhìn hàng mi đang khép, đôi mày kiên định và đôi môi vững chãi thật hút hồn người khác. Cô yêu anh rất lâu, lâu lắm, kể từ lúc nào cô cũng không biết.

Đưa tay vuốt khẽ mái tóc bồng bềnh sương gió, Ngọc Oanh lặng lẽ cúi xuống hôn nhẹ xuống vầng trán cao rộng của Đức Long. Nụ hôn đã làm Đức Long thức giấc. Nhìn thấy Ngọc Oanh, Đức Long hỏi:

- Em đến lúc nào sao không gọi anh?

Ngọc Oanh vòng tay ôm lấy Đức Long giọng nũng nịu:

- Anh làm gì mà ngủ mê mệt đến nỗi mà em đến, anh cũng không biết nữa. Ghét ghê!

Đức Long ngồi dậy hững hờ lấy một điều thuốc gắn lên môi, Ngọc Oanh giật ngay lấy điều thuốc, cô cần nhằn:

- Anh đừng hút thuốc nữa! Thuốc lá có hại cho sức khỏe đó.

Đức Long lấy điều thuốc khác gắn lên môi bật quẹt châm thuốc, giọng rắn rỏi:

- Không hút thuốc thì làm gì? Uống rượu chẳng? Hừ! Em đừng giả vờ lo lắng cho anh như thế, nhột lắm.

- Anh...

Nhả một vòng khói lơ đãng, Đức Long tiếp tục nói:

- Không đi làm hay sao mà rảnh đi tìm anh thế?

Ngọc Oanh nghe thế tức lắm, người ta vì thương, vì nhớ mới đến đây mà nỡ đối xử lạnh lùng như thế. Nhưng cô cố dịu giọng bằng một nụ cười:

- Ban ngày mà, vũ trường bây giờ vắng khách lắm.

- Vậy à!

- Anh không nhớ em sao mà gặp em anh lại hờ hững như thế?

Đức Long cười nhạt:

- Giữa chúng ta mà cũng có sự quan tâm lẫn nhau sao, Ngọc Oanh? Anh chỉ là một thằng xã hội đen, tối ngày chỉ biết đánh đấm. Em quen anh làm gì cho

khổ. Cứ lựa những anh chàng nào trẻ đẹp, có công việc ổn định, chứ đừng như anh là một tên mà công an luôn điều tra.

- Nhưng em cũng đâu phải là gái nhà lành, cũng là một vũ nữ ở quán bar, ai thật lòng yêu em mà anh bảo em lựa chọn. Bọn đàn ông đến đó chỉ toàn dùng các lời mật ngọt để vui chơi, xong việc rồi phui tay ra đi ai còn nhớ tới ai, nếu anh chê em vì em là gái bar thì em chịu, nhưng mong anh đừng khinh bỉ em.

Đức Long nghe những lời Ngọc Oanh nói mà hận mình, trên đời này có ai thật lòng yêu ai không?

Tiếng Ngọc Oanh vẫn vang lên đều đều:

- Chẳng lẽ trong trái tim anh đã có hình bóng khác. Anh yêu cô ta nên luôn tìm cách né tránh em.

Đức Long đứng dậy đến tủ lấy chai rượu uống một hơi rồi nói:

- Em làm nhảm nhiều rồi. Về đi!

Ngọc Oanh đứng dậy, đôi mắt cô bắt đầu có lửa của sự hờn ghen. Nhìn Đức Long chăm chăm rồi Ngọc Oanh từ tốn nói:

- Anh đuổi em ư? Có cô gái nào sắp đến nên anh phải xua đuổi em chứ gì. Em biết em là nơi để khi anh chán đời tìm đến, còn khi anh vui vẻ thì không hề nhớ tới em.

- Tôi không có ai. Đơn giản là tôi muốn được yên tĩnh.

Ngọc Oanh giận dữ hét lên:

- Em không tin! Không tin! Anh yêu Thục Linh nên xa lánh em.

Đức Long bước đến bóp cổ Ngọc Oanh, đôi mắt long lên sự giận dữ không kém.

- Tôi cấm cô nói như thế!

Ngọc Oanh cố hết sức gạt tay Đức Long ra, cô lùi hẳn về phía sau nhưng vẫn cố nói:

- Hừ! Anh đừng có nguy biện bằng hành động đó. Các người không phải anh em ruột thịt mà anh cứ suốt ngày bảo vệ nó không cho ai được đụng đến nó. Có phải anh giữ như thế để sau này cô ta còn nguyên vẹn ngày thơ bên cạnh anh.

Bốp! Đức Long đã hạ một cái tát nảy lửa lên mặt Ngọc Oanh khi cô vừa dứt tiếng. Đức Long gằn từng tiếng thật mạnh mẽ và cương quyết:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, giữa tôi và Thục Linh không có gì, cô không được nói bậy. Nếu chuyện này mà đồn ầm lên, ảnh hưởng tới Thục Linh thì cô biết tay tôi.

Ngọc Oanh òa khóc. Nhưng cô cũng không vừa, vừa khóc, cô vừa lao tới đánh túi bụi vào Đức Long, miệng không ngớt nói:

- Anh là đồ tồi! Anh dám đánh tôi, anh không xứng đáng là đàn ông. Anh chết đi, tôi không muốn yêu anh nữa. Hu hu... Anh tệ lắm.

Nước mắt rơi thật nhiều, mỗi cái đánh vào Đức Long cũng như đang đánh vào cô. Đức Long ôm Ngọc Oanh lại:

- Cô đánh đủ chưa? Ghen cũng vừa độ thôi. Tôi đã nói là giữa tôi và Thục Linh không có gì cả, cô có tin không?

Ngọc Oanh im lặng nép vào lòng Đức Long:

- Tại anh đã không nói với em câu “anh yêu em”.

Đức Long lắc đầu:

- Tôi chưa thể nói câu đó được. Tôi vẫn chưa có khả năng bảo bọc cho em. Em đừng tin tưởng vào tôi quá.

Ngọc Oanh lắc mạnh đầu:

- Không cần anh bảo bọc, em có thể tự lo cho mình được. Chỉ cần anh yêu em và luôn ôm em trong vòng tay như thế này là đủ rồi, anh biết không?

Đức Long không nói gì cả, chỉ im lặng đứng nghe. Ngọc Oanh sao lại yêu anh mù quáng thế này? Như thế sẽ làm cho cô phải đau khổ, mà cô vẫn muốn tự làm đau mình.

Căn phòng này liệu có níu giữ được phút giây nhỏ bé của Ngọc Oanh không? Cô muốn yêu anh, yêu hết mình. Ngược nhìn Đức Long, cô nói nhỏ:

- Anh hôn em đi.

Đức Long nhìn Ngọc Oanh bằng đôi mắt từ tốn:

- Em muốn thế?

- Vâng. Anh hôn em đi.

- Không được hồi hận.

Ngọc Oanh mỉm cười. Thay vì trả lời, cô chồm người lên chủ động hôn Đức Long. Đôi môi cương nghị của Đức Long cũng đã đáp trả lại Ngọc Oanh. Cô ngây ngất trong niềm vui sướng. Môi cô cuốn quýt lấy Đức Long một cách tham lam và Đức Long cũng vậy.

Ngọc Oanh không biết làm vậy có đúng không, nhưng cô đang được yêu trong niềm khát khao hạnh phúc, thời gian cứ tiếp tục trôi chỉ còn lại một cõi riêng của hai người.

Ngọc Oanh và Đức Long đã ngã xuống chiếc giường êm ái, tiếng nhạc trong chiếc di động không ai buồn nhắc máy trả lời, bài nhạc vẫn hát như xa xưa nó vẫn hát.